

சிவமயம்

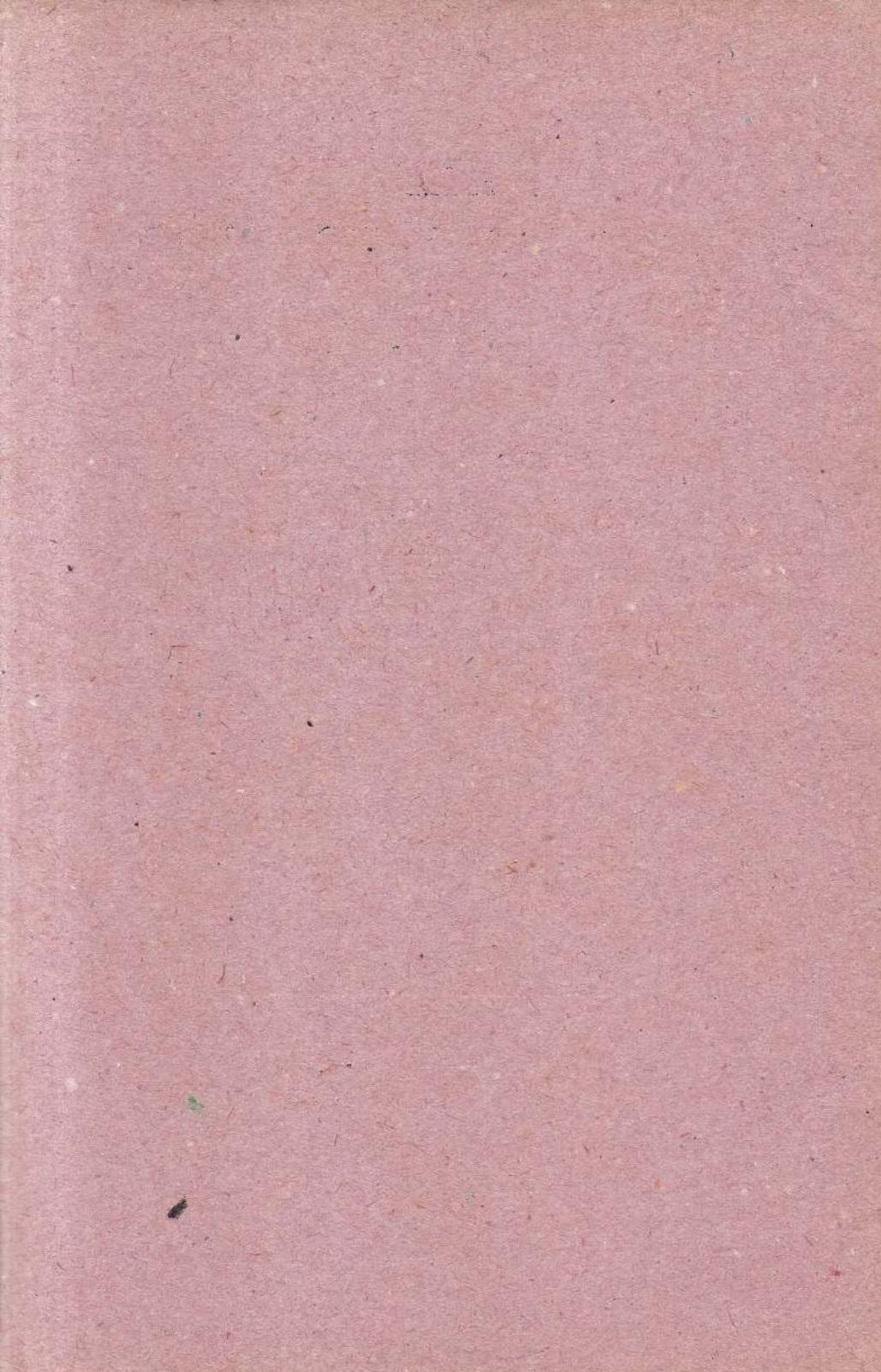
அக்கராயன் திருப்பதி விக்கின விநாயகர்

திருவூஞ்சல்

1972

४
விவமயம்

அுக்கராயன் திருப்பதி விக்கின விநாயகர்
திருஷ்ணசல்

(விநாயகர் ஆலய மண்஡பம் துக்ககாபுரம்)

இது

மேற்படி கோயிற்றிருப்பணிச் சபைத்தலைவர்
திரு. வே. சுவாமிநாதன் வேண்டியபடி
நவாலியர்ப் புலவர்மணி சோ. இளமூருகனுர் பாடியது.

அச்சுப்பதிவு : ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்
பரிதாடி ஆண்டு
சித்திரைத் திங்கள் சிற்றிலை நாள்
(கி. பி. 1975)
பட்டின் 1000

—
சிவமயம்

அக்கராயன் திருப்பதி விநாயகர் திருஞ்சல்

அக்கராயன் திருப்பதி, முறிகண்டியிலிருந்து மேற்கே வன் னெரிக்குச் செல்லும் வழியில் ஆறுகல் தொலைவில் உள்ளது. அது பழைமை வாய்ந்த வரலாற்றுப் பெருமையுடைய இடம். அவ்விடத்திலுள்ள பழைய திருக்கோயில் அழிந்த பின்னர் இந்நாளிற் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட இக்கோயில் புதுமையோடு விளங்குகின்றது. விநாயகப் பெருமான் பழைமைபோல அடியார்க்கு அன்றை செய்து வருகின்றார்.

விநாயகர் என்னுஞ் சொற்குக் தமக்கு மேலான நாயகன் இல்லாதவர் என்பது பொருள். தமக்கு மேலான நாயகன் இல்லாதவர் சிவபெருமான் ஒருவரேயாவர். அவரே முழுமுதற் கடவுள். அவர் தம்மை மெய்யன்புடன் வழிபடும் அடியாரர் ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுப் பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்துருளினார். அவ்வடிவங்களுள் விநாயக வடிவமும் ஒன்று. கூக்கில் ஒருவரே இரண்டு மூல்று வடிவந் தாங்கி நடிப்பது போலக் கொள்க. விநாயகப் பெருமானை உபசார மாத்திரையாற் சிவனுக்கு மைந்த ரெள்று நூல்கள் கூறும். மெய்ப்பொருளுணர்வார்க்கு விநாயகப் பெருமானுஞ் சிவபெருமானும் ஒருவரே என்பது தெளிவாகும்.

இனி, ஊஞ்சல் என்பது தொண்ணூற்றை நூல் வகைகளுள் ஒன்றாகும். அது பழைய நாளில் ஊசல் என வழங்கப்பட்டது. ஊசலின் மருஷ மொழியே ஊஞ்சல். ஊஞ்சல் பக்துப் பாடல் களையுடையது. அதிலினே அதனை ஊஞ்சற் பதிகம் என்றும் வழங்கிவருகின்றனர். பதிகம்—பத்துப்பாடல்களைக் கொண்ட நால்வகை.

ஊஞ்சலைக் கவிப்பாவினாலாயினும், ஆசிரிய விருத்தத்தினுலாயினும் பாடுவது மரபு. திருவாசகத்தில் வருவது ஆறடித் தரவு கொச்சகக் கவிப்பாவினால் ஆயது. சிலப்பதிகாரத்தில் வருவது ஐந்தடித் தரவு கொச்சகக் கவிப்பாவினால் ஆயது. அஃது அதற்குரிய இசையுடன் படிக்கப்பட்டமையின் ஊசல்வரி எனப் பட்டது. வரி—இசைப்பாட்டு. பிற்காலத்தூர் ஆசிரிய விருத்தத் தையே பெரிதும் கைக்கொள்வாராயினர். இஃது என் சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்தாலாயது.

(விதாயகர் எழுந்தருளிக் காட்டி சொல்லுதல்)

காப்பு

1. திங்களோடு நதிகொன்றை முடியிற் குடேஞ்
 சிவனுமுமை யவனுமரு ளோடு நோக்க
 மங்கலஞ்சே ரோங்கார வடிவு கூருய்
 மதகளிறு மொருபிடியு மாகிக் கூடத்
 துங்கமிகுந் தொந்தியிரு கோடு நாஸ்வாய்
 கூடர்விழிக் ளோருமுன்று கொண்டு தோற்றிப்
 புங்கவர்தம் மிடர்போக்கி வாழ்வு தந்த
 புனிதனருட் சேவடிகள் போற்று வாமே.

ஓங்காரவடிவு — பிரணவ எழுத்து. கூருய் — இரு கூருகி.
 தங்கம் — உயர்ச்சி. கோடு — கொம்பு. நாஸ்வாய் — துதிக்கை.
 புங்கவர் — தேவர் கள். புனிதன் — தூயவராகிய விநாயகப்
 பெருமான்.

முன்னெரு காலத்திலே தேவர்களின் முறையிட்டுக்கிரங்கி,
 அவர்களை ஏவல்கொண்டு வருத்திய யழுகாசாலை அழிக்கத்
 திருவளங் கொண்ட சிவபெருமான், உமையம்மையாருடன் தமது
 பூஞ்சோலையில் உலாவி, அங்கேயுள்ள ஒனியங்கள் நிறைந்த மண
 டபமொன்றினைப் பார்த்து வரும்போது, அங்கேயிருந்த பிரணவ
 எழுத்தொன்று இருகூருகப் பிரிந்து களிறும் பிடியுமாகி மகிழ்ந்து
 கூடுவதை அம்மையார் நோக்கிக் களிகூர, அந்த ஓங்கார வடிவில்
 னின்று ஐந்து திருக்கரங்களையும், யானை முகத்தையும், சிவந்த
 சடையையும் உடைய விநாயகப்பெருமான் தோற்றியருளினார்
 என்பது புராண வரலாறு. இவ்வரலாற்றின் உண்மைப்பொருள்,
 'விந்து நாத வடிவாகிய பிரணவத்திலே சிவமுன் சுத்தியுமாகிய
 இருவருக் கலந்து நின்று அருட்டருமேனி கொள்ளுவர்' என்பதா
 கும்.

நால்

2. ஒளியோங்கு மரகதப்பொற் றாண்கள் நாட்டி
உலவாத வைரமணி விட்டம் பூட்டி
நளியோங்கு முத்துமணி வடங்கள் கூட்டி
நவைதீர்ந்த செம்பவளப் பல்கை மாட்டித்
தனியோங்குந் தொண்டர்தரு மூஞ்சன் மீதே
தரணியெலா மீடேறித் தழைக்க வேறி
அளியோங்கு மலர்ச்சோலை யக்க ராயன்
அனிநகர்வாழ் விநாயகரே யாம ரூஞ்சல்.

உலவாத — அழியாத; ஒளிகுன்றுத வைரம் என்றபடி. நளி — குளிர்ச்சி; பெருமை. கூட்டி — சேர்த்துக்கட்டி. நவை — குற்றம். தனி — அக்கராயன் விநாயகர் கோயில். சுடேறித் தழைத்தல் — பிறவித்துண்பத்தினின்றுந் தபபிப் பேரின்பத்தில் மிகுதல். அளி — வண்டு.

3. செங்கதிருந் தண்மதியுங் கவிகை தாங்கத்
திறன்மிகுந்த வுலவையுயர் கவரி வாங்கப்
பொங்குநிதி பதிபணிவோ டடைப்பை தாங்கப்
புலவர்குழாங் கற்பகப்பொன் மலர்கள் தூவ
மங்கலமா மடந்தையர்கள் கீதம் பாட
மாண்புமிகு நந்திகணத் தலைவர் கூடத்
திங்கடவழ் சோலைமலி யக்க ராயன்
திருப்பதிவாழ் விநாயகரே யாம ரூஞ்சல்.

செங்கதிர் — குரியன். தண்மதி — சந்திரன். கவிகை — குடை.
உலவை — காற்று; வாயுதேவணைக் குறித்தது. கவரி — சாமரை.
நிலிபதி — குபேரன். அடைப்பை — வெற்றிலைப் பை. புலவர்
குழாம் — தேவர்கூட்டம். கீதம் — இசைப்பாட்டு.

4. மங்கலவாத் தியமியம்பப் பணில் மார்ப்ப
வானகதுந் துபிமுழங்க முனிவ ரேத்தப்
பங்கமிலாக் கந்தருவ ரிசைகள் பாடப்
பழையதமிழ்ப் பொதியமுனி மதங்கங் கூட்டத்

துங்கமிகு பாவையர்கள் நடன மாடத்
தூயந்தி குளங்கழனி பழனஞ் சூழ்ந்த
மங்குறவழ் சோலைமலி யக்க ராயன்
வான்பதிவாழ் விநாயகரே யாழ ரூஞ்சல்.

மங்கலவாத்தியம் — மங்கலத்துக்குரிய இசைவாத்தியம்; பணி
ஸம் — சங்குவாத்தியம், துந்துபி — பேரிப்பறை. கந்தருவச் —
இசைவல்ல தேவசாதியார். பொதியழனி — அகத்தியர். மதங்கம் —
மத்தளம். துங்கம் — உயர்ச்சி. நதி — அக்கராயன் ஆறு.
குளம் — வண்ணேரிக்குளம். கோட்டைகட்டினகுளம். தெனியன்
குளம், அக்கராயன்குளம் முதலியவை. கழனி — வயல் நிலங்கள்.
பழனம் — மருதநிலத்தோட்டம். மங்குஸ் — மேகம்; வான் —
பெருமை.

5. நான்மருங்கு முள்ளநறும் புனை ராட்டி
நயப்புறுபூம் பட்டுடுத்துத் தாமஞ் சூட்டிக்
கான்மருங்கி லகில்சாந்த தூப மூட்டிக்
காமருநற் கருப்பூர தீபங் காட்டித்
தேன்மருவு முக்கனியு மழுதுங் கூட்டித்
திகழ்பூதி மெய்யடியார் வடந்தொட் டாட்ட
வான்மருவு சோலைமலி யக்க ராயன்
வண்பதிவாழ் விநாயகரே யாழ ரூஞ்சல்.

நான்மருங்கு — நாற்புறம். ந றும்புனிஸ் — தூயநீர். ஆட்டி —
திருமுக்காட்டி. நயப்பு — விருப்பு. தாமம் — மாலை. கான்
மருங்கு — காட்டிடம். அகிள் — அகிலங்கட்டை. சந்தம் — சந்தனக்கட்டை. காமரு — விரும்பப்படுகின்ற. தேன் — மனம்;
இனிமை. புதி — திருநீறு. வான் — ஆகாயம்; வண்பதி —
வளப்பம் பொருந்திய திருப்பதி.

6. வீல்லோங்கு மாணிக்க மகுட மாட
விர்லோங்கு கங்கைமதுச் சடையு மாடப்
புல்லோங்கு நல்லறுகுத் தொடையு மாடப்
புரியோங்கு வடமாட மதானி யாட

எல்லோங்கு திருவிழியுஞ் செவியு மாட
 இன்போங்கு தொண்டர்வினை யெல்லா மோடச்
 செல்லோங்கு சோலைமளி யக்க ராயன்
 செழும்பதிவாழ் விநாயகரே யாழ ரூஞ்சல்.

வில் — ஓளிர் மகுடம் — முடி. விரலோங்கு கங்கை — உமையம்மையாரின் பத்து விரல்களினின்றும் பிறந்த கங்கை. முன் நென்றுபோது உமையம்மையார் ஒரு விளையாட்டாகப் பின்னே வந்து சிவபெருமானது திருவிழிகளைத் தமது திருக்கரங்களால் முடினார். அதனால் எல்லாவுலகங்களும் இருஷ்டன். தேவர்கள் முதலாக எல்லா உயிர்களும் பகவிரவு தெரியாது தடுமாறன. அப்போது சிவபெருமான் நெற்றிவிழியைத் திறந்து "லகங்களை விளங்கச் செய்தார். அம்மையார் பிழை செய்துவிட்டோமே என்று அஞ்சிக் கைகளை எடுக்க, அவரது கைகளின் பத்துவிரல் களினின்றும் அச்சத்தினாலுண்டாகிய வியர்வை பெருகியது. பிர ஃயம் போலப் பெருகிய அவ்வென்னத்தைக் கண்டு எல்லாவுலக மும் அஞ்சின. அங்வேளையிற் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் அக்கங்கையின் வேகத்தைத் தணித்து அதனைத் தமது திருச்சடையில் நிறுத்தியருளினார். இது கங்கை சூடிய வரலாறுகும். சிவ னுக்குரிய கங்கையும், மதியமும் விநாயகப் பெருமானுக்கும் உரிய வையாகக் கொள்ளப்படும்.

புல்லோங்கு நல்லறுகு — புல்லினங்களுட் சிறந்த நல்ல அறுகு. தொட்ட — மாலை பூர் — கட்டு; பலவாகக் கட்டப்பட்ட. வடம் — மாலை. மதரணி — பதக்கம். என் — ஓளி. திருவிழி — அழகிய முக்கண்கள். இன்பு ஒங்கு தொண்டர் — விநாயகப் பெருமானை வழிபடுதலே தமக்கு இடப்பமாகக் கொண்ட தொண்டர். வினை — தீவினை. செல் — மேகம்; செல்வதினால் வந்த பெயர். செழும்பதி — மாட்சிமையுடைய அக்கராயன் திருப்பதி.

7. திருமாலும் நான்முகனுந் தேவர் தாழுந்
 தீவைபுரி கயமுகனுற் சிறுகை யெய்தி
 மருமலர்த்தன் புகலைடந்து காப்பா யென்று
 வரங்கிடப்ப வான்மருப்பு வாங்கிக் கொன்று

கருதாகு வாகனமாய்க் கருணை செய்தோய்
கற்பகமே யிடர்நீங்குங் காதற் றேவே
பெருகுபுனர் கழனிபொலி யக்க ராயன்
பெரும்பதிவாழ் விநாயகரே யா மூஞ்சல்.

கயமுகன் — கயமுகாசரன்; யானை முகத்தையுடைய அசரன்;

கயமுகன் வரஸாறு :— முன்னெரு காலத்திலே தேவேந்திரன் அவனர் தலைவனுகிய அசரேந்திரனை வென்று வாகைகுடியதைப் பொறுக்கலாற்றுத் அசரேந்திரன் தன்குலந் தழைக்கவுந் தேவர் களை வென்று தனது அடிமைகளாக்கவும் விரும்பி வெள்ளி பகவானின் குழ்ச்சிப்படி மேருமலையிலே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த மாகத ஒன்னிவரிடம் விபுதையென்னுந் தன்குல மங்கை யொருத்தியை விடுத்தான். அவர் கடுத்தவத்தைக் கண்ட விபுதை அவரை மயக்கும் வலியிலளாய்த் தானும் ஒரு புறமாகத் தவஞ்செய்தான். அவனது தவங் கைக்குநும் காலம் வரவே முனிவர் தவநிலை குலைந்து தாமாகவே அவனை விரும்பிக் கலந்து கயமுகனை மைந்தனுகப் பெற்றார். கயமுகன் வெள்ளிபகவானின் கட்டளைப் படி அரிய தவத்தைச் செய்து சிவபெருமானிடம் பல வரங்களைப் பெற்றார். வரபலத்தாற் றேவர்களை அடிமைகளாக்கி அசரர் தலைவனுய் மூவுலகையும் அரசு செய்தான். தேவர்கள் அவன் முன்னிலைக்கு வரும்போதெல்லாம் தமது தலையிற் குட்டித் தோப் புக்கரணமுஞ் செய்யவேண்டியவராயினர். இவற்றால் வருந்திய தேவர்கள் பிரம விட்டுனுக்களுக்குத் தங்குறையை முறையிட்டு அவர்களுடன் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தனர். சிவபெருமான் அவர்களுக்கபயங் கூறி விடுத்தபின், உமையம்மையாருடன் தமது பூஞ்சோலையில் உலாவி அங்குள்ள மண்டபமொன்றிலிருந்த ஒங்கார ஓவியத்தை அம்மையுடன் நோக்கி அதினின்றும் விநாயகப் பெருமானைத் தோற்றுவித்தருளினார். அப்பெருமான், எவ்வித ஆயுதங்களாலும் இறவாதிருக்கவும், இறந்தாற் பிறவாதிருக்கவும் வரம்பெற்ற கயமுகனைத் தமது கொம்பொன்றினால் வலிய ழித்துப் பின்பு பெருச்சாளி வடிவோடு வந்து தம்மைப் பணிந்து நின்ற அவனைத் தமது ஊர்தியாகக் கொண்டார் என்பது.

சிறுமை — துயர். புகல் — அடைக்கலம், மருமலர்த்தான் — மணம் யிருந்த தாமரை மலர் போலுந் திருவடிகள். வரங்கிடத் தல் — வேண்டும் பொருள் கிடைத்தற்கு நோன்பிருத்தல். வாங்கி — மூரித்து. கொன்று — உடம்பை அழித்து. கயமுகன் சிவபெருமானிடம் இறவாத வரம் பெற்றவனத்தின் விநாயகப் பெருமான் விடுத்தருளிய கொம்பினுற் ருக்குண்டு வீழ்ந்ததும்

அவ்வுடம்பை விட்டுநீங்கிப் பெருச்சாளி வடிவுடன் விநாயகப் பெருமானுக்கு ஊர்தியாகினான். ஆகுவாகனம் — பெருச்சாளி வாகனம். கற்பகம் — வேண்டியதெல்லாந் தருந் தெய்வமரம். புனல் பெருகு கழனியென மாறுக. ஆறுகுளங்களினின்றும் நீர் பெருகும் வயல்.

8. பிறைக்கண்ணி முடிக்கணிந்த பெம்மா ஞேர்பால் பிறங்குலகந் தருகன்னிப் பிராட்டி யோர்பால் நறைக்கடப்ப மஸர்மாலைச் சிலம்ப ஞேர்பால் நல்லகண நாதரொரு பாலே யாகச் சிறைக்கழனிக் கந்தபுர முதலாம் வைப்பிற் சிவதொண்டர் நின்னருளின் கோலங் காண அறைகடல்போ ஸார்த்தடைந்தா ரக்க ராயன் அணிநகர்வாழ் விநாயகரே யாட ரூஞ்சல்.

கண்ணி — தலையிற் சூடும் மாலை. சிவபெருமான் தலையிற் சூடிய பிறை கண்ணிபோல விருத்தவினால் அதனைப் பிறைக்ககண்ணி என்பர். பெம்மான் — சிவபெருமான். பிறங்குதல் — விளங்குதல். கண்ணிப் பிராட்டி — கண்ணியாகிய உழையம்மையார். நறை — வாசனை. சிலம்பன் — மலைநிலத்துக்குரிய கடவுளாகிய முருகப் பெருமான். சிலம்பு — மலை. சிறை — குளம். கந்தபுரம் — அக்கராயன் பதிக்கு அண்மையிலுள்ள இடம். ‘முதலாம்’ என்றதினாலே வன்னேனிக்குளம், கோட்டைகட்டின்குளம், தெனியன்குளம் என்னும் இக்குளங்களை யடுத்த நிலப்பகுதிகளும் கொள்க. இப்பகுதி கள் எல்லாம் முல்லைசார்ந்த மருதநிலப்பாங்கராகும். இப்பகுதி களிலுள்ள சைவத் தொண்டரெல்லாம் இப்பதியில் வந்து விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டு அருள்பெறுவர். வைப்பு — குடியிருக்கும் இடம்.

9. ஆணைமுக மோங்காரப் பொருளே யென்றும் அழகுசடை சிவஞான முடைமை யென்றும் கூனன்மதி மூவுயிரைக் காப்ப தென்றுங் கொண்டகங்கை செருக்கறுக்குங் கொள்கைத் தென்றும்

ஊனமிலாக் கொம்புமல முடைப்ப தென்றும்
உயர்பாசம் வினைநுகர்ச்சி யூட்டு மென்றும்
ஞானநெறிப் புலவர்சொல வக்க ராயன்
நற்பதிவாழ் விநாயகரே யா ம ருஞ்சஸ்.

விநாயகப் பெருமானின் திருவுருவம் முழுவதும் அவரது
அருட்குணங்களின் அடையாளங்களேயாகும். அவரது யானை
முகம் ஓங்கார மந்திரப் பொருளாயுள்ளவர் என்பதையும், செஞ்ச
சடை, எல்லா ஞானப் பொருளாயுமுள்ளவர் என்பதையும், கங்கையை
அணிந்தமை யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுத்து எல்லா
உயிர்களையுந் தாங்குபவரென்பதையும், திங்கள் அணிந்தமை தம்மை
அடைந்தவர்களை அல்லற் புணரியினின்றும் தாக்கி ஆட்கொண்டு
அவரைப் பிறரெல்லாம் வணங்குமாறு உயர்த்தி வைப்பவரென்ப
தையும், கொம்பு மலவவியைக் கெடுக்கும் அருளாற்றல் உடை
யவரென்பதையும், பாசம் எங்குஞ் செறிவுடையவராயிருந்து
இருவினையின்பதுனபங்களைச் சேர்த்து வைத்துப் பருவகாலத்தில்
ஊட்டுவிப்பவர் என்பதையும், அங்குசம் இருண்மலத்தின் எண்ணி
றந்த சத்திகளை அடக்கிக் காப்பவர் என்பதையும், மோதகம்
உயிர்களுக்கு மலப்புணர்ப்பால் வரும் முனைப்பாகிய பசபோதத்
தைக் கவளமாக ஏந்தி உண்டு அவைகளுக்குப் பேரருள் செய்பவர்
என்பதையும், பேழையிறு சொல்லும் பொருளுமாகிய இருவகை
உலகமும் மூவகை மாயையினின்றும் தோன்றி ஒடுங்கச் செய்
யும் முழுமுதல்வர் என்பதையும், துதிக்கை விந்து நாதவடிவினர்
என்பதையும், திருவடிகள் பொய்வறிவை நீக்கி மெய்யறிவைக்
கொடுப்பவர் என்பதையும் உணர்த்துவனவாம்.

10. அங்குசங்கைப் பிடித்தவரே யா ம ருஞ்சஸ்
அமர்பகை நொடித்தவரே யா ம ருஞ்சஸ்
பொங்குபிறை தரித்தவரே யா ம ருஞ்சஸ்
புனிதமுடி பரித்தவரே யா ம ருஞ்சஸ்
துங்கமறை யுருவினரே யா ம ருஞ்சஸ்
தூயவருட் டிருவினரே யா ம ருஞ்சஸ்
சங்குமணி நிலவெறிக்கு மக்க ராயன்
தணபதிவாழ் விநாயகரே யா ம ருஞ்சஸ்.

அமர் — தேவர். அமரர் பகையென்றது தேவர்களுக்குப்
பகைவராயிருந்த கயமுகன் முதலாய அகரர்களை. நொடித்தல் —
அழித்தல். பரித்தல் — தாங்குதல். புனிதம் — தெய்வத்துாய்வு,

துங்கம் — உயர்ச்சி. மறையுகுவினர் — வேதவடிவமானவர். அருட்டிரு — அருட்செல்வம். அருட்செல்வத்தின் மேன்மை தோன்றத் 'தூயவருள்' எனப்பட்டது. சங்குமணி -- சங்குகள் ஈன்ற முத்துக் துக்கள். நிலவெறிக்கும்—இராக்காலத்தில் நிலவோளியைக்காலும். தண்பதி — குளிர்ச்சியையுடைய திருப்பதி.

11. கார்வாழி கதிரவனும் மதியும் வாழி
கலியோடு பகையினியும் பசியும் நீங்கிப்
பார்வாழி யறமிரண்டும் பயின்று வாழி
பழையதமிழ் புதியதுறை பழகி வாழி
ஏர்வாழி மன்னுயிரு மரசும் வாழி
ஏரம்பர்க் கொருகோயி விங்கெ டுத்த
பேர்வாழி சிவம்வாழி யக்க ராயன்
பெரும்பதிவாழ் விநாயகரே யாம ஞஞ்சல்.

கார் — மழை. ஞாயிறு திங்கள் மழை நாடு என்பவற்றை வாழ்த்துதல் மரபு. கனி — வறுமை. பகை — இகல்; மாறுபாடு: பினி — பலவகை நோய்கள். கலியும், பகையும், பினியும், பசியும், இந்நாளிற் பெரிதும் மிகுதலின் அவை எம்பெருமான் திருவருளால் நீங்கிப் பூமி மேம்படவேண்டுமென்று வாழ்த் தியவாரும். பழையதமிழ் — இவக்கண மரபுள்ளே அமைந்த செந்தமிழ். புதியதுறை — இந்நாளில் வேண்டப்படும் விஞ்ஞானம், கணிதம், பலவகைத்தொழில்கள் என்பவற்றுக்குரிய கலைத் துறைகள். இக்கலைத் துறைகளுக்குரிய நூல்கள் எல்லாம் கொடுந்தமிழில் எழுதப்படாது செந்தமிழில் எழுதப்படவேண்டுமென்பது கருத்து. ஏர் — உழவுத்தொழில். ஏரம்பர் — விநாயகர். உருத்திரற்கு அண்மையில் இருப்பவர் என்றும், அடியாரை வளர் விப்பவர் என்றும் இச்சொற்குப் பொருள் கூறுவர். இங்கு — அக்கராயன் பதியில். எடுத்தபேர் — கோயில் நிறுவிய பெரியோர். அக்கராயன் பதியிலே திருக்கோயிலொன்றை முன்னே நிறுவிய வர்களும், அஃது அழிந்துபோன இந்நாளிற் புதியதாய் ஒன்றை நிறுவியவர்களுமாகிய எல்லோரையுங் குறித்தது. சிவம் — நன்மை யும் மங்கலமும். நன்மையும் மங்கலமுமான எல்லாம் எப்பொழுதும் வாழ்வனவாக என்றவாரும்.

விநாயகப் பெருமானுடைய சில தீருப்பெயர்கள்

1. விநாயகன் : தன்னின் மேலான நாயகன் இல்லாதவன்; தன்னெனில்லா முதல்வன் என்பது பொருள். தீயோர்களையும் இடையூறுகளையும் அழிப்போன் என்பது அதன் தாற்பரியம்.
2. அங்குச்சாமேந்தி : அங்குசத்தையும் பாசத்தையும் கையிற் கொண்டவர். அங்குசம் — தோட்டி: பாசம் — கயிறு: ஏந்தி — ஏந்தியவர். பாசமேந்தி, அங்குசமேந்தி என்று பிரித்து வழங்குவதுமுண்டு.
3. அம்பிகைதனயன் : உமைக்கு மகன். அம்பிகை — உமை: தனயன் — மகன்.
4. முன்னேன் : யாவராலும் முன்னுக்க கொள்ளப்படுவன்;
5. ஜங்கரன் : ஐந்தாகிய கரங்களுடையவன். இதுபோல ஒரு தந்தன், நால்வாயன், முக்கண்ணன், கால்குறியன் என உறுப்புப் பற்றிவருவனவுங் கொள்க.
6. முத்தோன் : முத்தபிள்ளை. முத்தபிள்ளையார் என்றும் பிள்ளையார் என்பர்.
7. ஒற்றை மருப்பினன் : ஒரு கொம்புடையவன். மருப்பு — கொம்பு.
8. சரம்பன் : உருத்திரனுக்கு அண்மையிலிருப்பவன் என்றும், அடியாறை வளர்விப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர்.
9. கங்கை பெற்றேன் : கங்கையை அணிந்தவன்;
10. கணபதி : கணங்களுக்குத் தலைவன்.
11. சசன் மைந்தன் : சிவனுக்கு மகன்;
12. கயமுகன் : யானைமுகம் போன்ற முகத்தையுடையவன்; கயம் — யானை. முகம் — முகத்தையுடையவன். ஆனைமுகன், தந்திமுகன், புகர்முகத்தோன் என்பளவும் இப்பொருட்டாதல் காண்க.
13. ஆகுவாகனன் : பெருச்சாளி வாகனமுடையோன். ஆகு — பெருச்சாளி. வாகனம் — ஊர்தி. எவிழுர்தி என்பதும் கொள்க. பிறகால இலக்கியங்களிலே பயின்று வந்த இச் சொற்களை அறிதல் பயனுடைத்து,

நவாலியர்ப் புலவர்யனி ஸோ. இளமுருகனு பாடிய
திருஞஞ்சற் பதிகத்திற்கு அவர் வாழ்க்கைத் துணையில்
பன்றிதைமனி இ. பரமேசுவரியார் எழுதிய
அருங்கெரல் விளக்கம் முற்றிற்று.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்
வளவையார் அருளிய

வினாயகர் அகவல்

ஆசிரியப்பா

- 1 சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன்அரை ஞானும் பூந்துகி ஸாடையும்
வன்ன மருங்கில் வார்ந்தழு கெறிப்பப்.
பேழை வழிறும் பெரும்பாரக் கோடும்,
- 6 வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்;
அஞ்ச காழும் அங்குச பாசமும்,
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாளிரும் புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
- 11 இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டூழுப் புரிநூல் திகழோளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த துரியமெய்ஞ் ஞான
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறே !
முப்பழ நுகரும் முஷிக வாகன !
- 16 இப்பொழு தெள்ளை ஆட்கொள வேண்டித்
தாயாய் எனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாய் பிறவி மயக்கம் அறுத்துத்
திருந்திய முதலைந் தெழுத்துந் தெளிவாய்
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தளிற் புகுந்து
- 20 குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
திருவடி வைத்துத் திரமிது பொருளென
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்
கோடா யுத்ததாற் கொடுவினை களோந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டியென் செவியில்
- 26 தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுங் காட்டி
ஐம்புலன் றன்னை அடக்கும் உபாயம்
இன்புறு கருளோயின் இனிடெனக் கருளிக்
கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்திரை அறிவித(து)
இருவினை தன்னை அறுந்திருள் கடிந்து

- 31 தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒருமந் தீரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆரு தாரத் தங்கிசை நிலையும்
 36 பேரு நிறுத்திப் பேச்சுரை யறுத்தே
 இடைப்பிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
 கடையிற் சமுழைனக் கபாலமுங் காட்டி
 மூன்றுமண் டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்றெழு பாம்பின் நாளில் உணர்த்திக்
 41 குண்டவி யதனிற் கூடிய அசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
 மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கணலைக்
 காலால் எழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
 அழுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்
 குழுத சகாயன் குணத்தையும் கூறி
 47 இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
 உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டிச்
 சண்முக தூலமுஞ் சதுர்முக சூக்கமும்
 எண்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்
 51 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
 தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்
 கருத்தினிற் கபால வரயில் காட்டி
 இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி
 என்னை அறிவித் தெனக்கருள் செய்து
 56 முன்னை வினையின் முதலைக் கணைந்தே
 வாக்கும் மனமும் இல்லா மனேஸயம்
 தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருள்வெளி யிரண்டுக் கொன்றிட மென்ன
 அருள்தரும் ஆநந்தத் தழுத்தென் செவியில்
 61 எல்லை மில்லா ஆநந் தமஅளித்
 தல்லல் கணைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
 சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவங் காட்டிச்
 சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கங் காட்டி
 அனுவுக் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 67 வேடமும் நீறும் வீளங்க நிறுத்திக்
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட
 72 வித்தகி விநாயகி விரைவுல் சரணே.

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழிப்பாணம்.